

Иванов бил условно предсрочно освободен от затвора с изпитателен срок от една година. Месец по-късно той отишъл да гласува в насрочените парламентарни избори, но председателят на секционната избирателна комисия отказал да го допусне, тъй като нямал избирателни права и не бил включен в избирателния списък. Огорчен от отказаната му възможност си тръгнал. Пред секционното помещение срещнал своя приятел Петров и му разказал как не му било разрешено да гласува, а много разчитал да подкрепи партията, за която симпатизирал от години. Петров се съжалил над приятеля си и сам му предложил да отрази неговия вот, като се осведомил за коя партия Иванов смятал да гласува. Благодарен за предложената „услуга“ Иванов му подал банкнота от 20 лева и обещал да го изчака, за да го почерпи. В ресторанта Петров уверил Иванов, че отразил в бюлетината вот за предпочитаната от него партия, макар че не я харесвал. След като Иванов платил сметката и се разделил със своя приятел, тръгнал за вкъщи. На улицата се разминал с председателя на СИК. Решил, че може да се възползва от отсъствието му и отново посетил секционното помещение, където този път му било позволено да гласува. На следващия ден Петров подал сигнал в полицейското управление, че бил подкупен от Иванов да гласува за конкретна партия.

Районният съд оправдал Иванов и Петров. Присъдата била протестирана и окръжният съд с решение освободил подсъдимия Иванов от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 500 лева. Окръжният прокурор останал недоволен от последиците за двамата подсъдими и също протестирал. Делото било отнесено до ВКС, който отменил решението на въззивната инстанция и върнал делото за ново разглеждане.

1. Има ли извършени престъпления от Иванов и Петров и каква е правната им квалификация?
2. Законосъобразно ли е наказанието, наложено на Иванов?
3. Допуснал ли е въззивният съд процесуално нарушение? Какъв следва да бъде диспозитива на съдебния му акт?
4. Имал ли е ВКС правомощие да се произнесе и какво следва да е решението му?

Иванов Иван
10.04.2018 Маринка Стефанов Борисов

КАЗУС № 1

Решение на казуса

Отговор на въпрос № 1

Иванов не е извършил престъпление по чл. 167, ал. 2 от НК, тъй като с действията си не е склонил Петров да гласува в полза на предпочетената от него партия. Той не е предложил имотната облага (20 лв), с цел да склони Петров да упражни правото си на глас.

Петров сам е предложил да упражни вота си по начин, който съответства на желанието на Иванов. Разпоредбата на чл. 167а, ал. 1 от НК не е ограничена в приложното си поле само до случаите, когато получаването на облагата предхожда формирането на решение за упражняване на избирателното право от страна на дееца в полза на определен кандидат.

Петров е съзнавал, че предлага да упражни своето избирателно право в полза на определена политическа партия, посочена му от Иванов, за което е **получил** имотната облага – престъпление по чл. 167а, ал. 1 от НК.

Няма основание за освобождаване на Петров от наказателна отговорност, по смисъла на чл. 167а, ал. 2 от НК, тъй като той не е съобщил за извършено престъпление по чл. 167, ал. 2-4 от НК. Липсва извършено престъпление от Иванов по чл. 167, ал. 2 от НК.

Отговор на въпрос № 2

Иванов не е извършил престъпление, поради което няма основание за налагане на наказание. Правилно е бил оправдан от първоинстанционния съд и незаконосъобразно въззивната инстанция го е признала за виновен и на основание чл. 78а от НК го е освободила от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 500 лева.

Отговор на въпрос № 3

Въззивният съд е допуснал процесуални нарушения. Незаконосъобразно е признал Иванов за виновен в престъпление, което не е извършил. Съобразно разпоредбата на чл. 336, ал. 1, т. 2 от НПК

съдебният акт е следвало да бъде присъда, тъй като е осъден оправдан подсъдим.

Законосъобразният акт на въззивния съд следва да бъде: да постанови нова присъда, с която да отмени първоинстанционната присъда на районния съд в частта, с която Петров е бил оправдан, да го признае за виновен в престъпление по чл. 167а, ал. 1 от НК, като го освободи от наказателна отговорност по чл. 78а от НК и му наложи административно наказание глоба. В останалата част, с която Иванов е бил оправдан, присъдата на първата инстанция следва да бъде потвърдена.

Отговор на въпрос № 4

Върховният касационен съд има правомощие да се произнесе по протеста, на основание чл. 346, т. 2 от НПК. Протестът е основателен, тъй като неправилно въззивният съд е потвърдил оправдателната присъда на районния съд за Петров. Иванов неправилно е бил признат за виновен от въззивната инстанция. Това дава основание на ВКС да отмени въззивното решение и да признае Иванов за невинен по повдигнатото му обвинение по чл. 167, ал. 2 от НК, а в частта, с която е потвърдена първоинстанционната присъда – да отмени решението на окръжния съд и да върне делото за ново разглеждане на въззивната инстанция, която да осъди Петров за извършено престъпление по чл. 167а, ал. 1 от НК.